

תת"ע 10726/12-15 - מדינת ישראל נגד יסין עאבד

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תתע"א 10726-12-15 מדינת ישראל נ' עאבד יסין
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת בכירה רבקה שורץ
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	יסין עאבד

החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר ביום 11.1.16 בגין עבירה של נהיגה ברכב ,

כשרשיון הנהיגה אינו תקף **לסוג** הרכב, בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה.

הנאשם הוזמן לדיון ליום 11.1.16 אך נמנע מלהתייצב מטעמים השמורים עמו.

לאור האמור ובשים לב לסעיף 240 לחסד"פ, ראה ביהמ"ש את אי ההתייצבות כהודיה בעובדות והנאשם הורשע בהעדרו, כדין.

מטעם הנאשם הוגשה בקשה לביטול פסק הדין.

נטען בבקשה, כי הנאשם לא התייצב לדיון בשל סכסוך חמולות.

עוד נטען , כי הנאשם החזיק רשיון נהיגה מתאים לסוג הרכב בו נהג (אוטובוס זעיר פרטי) וכי לא בוצעה העבירה.

מחשש לעיוות דין נקבעה הבקשה לדיון במעמד הצדדים.

במעמד הדיון טענו הצדדים.

בית המשפט התכוון ליתן החלטה בתום הדיון במעמד הצדדים ואולם בית המשפט סבל מהפרעות מצד ב"כ הנאשם במהלך הכתבת ההחלטה ועל כן קבע, כי ההחלטה תינתן בהעדר ותשלח לצדדים .

לאחר שחזרתי ועיינתי בבקשה, שמעתי את הצדדים ושקלתי את הטיעונים, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

בהתייחס לאי ההתייצבות לדיון- יצוין כי לתיק בית המשפט לא הוגשה בקשה לדחיית מועד הדיון, טרם המועד אליו זומן הנאשם.

לבקשה לא צורף תצהיר ו/או אסמכתאות כנדרש ע"פ ההלכה כך שההסבר שהועלה לאי ההתייצבות אין לו תימוכין.

טענה כללית שנטענת בעלמא אין בה כדי להניע את גלגלי ההליך הפלילי מחדש.

במסגרת הבקשה היה על הנאשם לפרוש מכלול טענותיו, מסמכים כולל אסמכתאות ותצהיר מטעמו ככל שהדבר נדרש (ע"י: רע"פ 9142/01 סוריא נ' מד"י).

גם במעמד הדיון לא הוגש מסמך כלשהו התומך בטענה הנוגעת לאי ההתייצבות לדיון ובית המשפט לא התרשם כי הטענה בדבר סכסוך החמולות, שנטענה כאמור בעלמא, היא שמנעה מהנאשם לא להתייצב לדיון.

באשר לטענה לגופו של עניין, הציג ב"כ הנאשם במהלך הדיון אישור ממשרד התחבורה נושא תאריך 27.8.13 (מב/1) המפנה לתקנה 180 (א) לתקנות התעבורה והמבהיר, כי אדם המחזיק רישיון לדרגה **B** רשאי לנהוג ברכב שמשקלו עד 3500 ק"ג, ובכלל זה **אוטובוס זעיר פרטי**, כאשר **מספר הנוסעים** לא עולה על 8, חוץ מהנהג.

עוד מפנה משרד התחבורה במכתב כי לתקנה 181(ב) ומציין כי המחזיק ברישיון נהיגה לדרגה **C1** אשר קיבל אותו לפני ינואר 2007 (מועד כניסה לתקינה אירופאית ושינוי מס' התקנה מ 179 ל 181), רשאי לנהוג ברכב זה גם אם מספר הנוסעים בו אינו עולה על 11, למעט הנהג.

ב"כ הנאשם הגיש לבית המשפט גם העתק רישיון נהיגה של הנאשם (מב/2).

(הצילום אינו כולל העתק גב הרישיון בו מפורטות דרגות הרישיון וקטגוריות כלי רכב).

מעותק הרישיון שהוגש עולה כי לנאשם רישיון לדרגות **B** ו **C** וכי הרישיון הופק ב **11.12.14** (ולא לפני ינואר 2007) .

ב"כ הנאשם מבקש להסתמך על האישור- מב/2 ועל דרגת הרישיון של הנאשם כאסמכתא לכך שבמועד העבירה היה לנאשם רישיון מתאים לנהיגה באוטובוס זעיר פרטי .

במסגרת הטענות טען ב"כ הנאשם כי נפל פגם בראיות בכך שאף שהשוטר שערך את הדוח ציין כי באוטובוס היו 10 נוסעים לא ציין את פרטיהם וגילם.

ב"כ הנאשם הדגיש כי לנאשם רשיון לדרגה C שהינו דרגה גבוהה יותר מ C1 וביקש כי בית המשפט יאמץ את טענתו כי הנאשם לא ביצע עבירה. לחלופין ביקש ב"כ הנאשם דחייה להביא אסמכתאות.

הכרעה

על פי תקנה 180 (א)(1) לתקנות התעבורה המחזיק ברשיון נהיגה **לדרגה B** רשאי לנהוג באוטובוס זעיר פרטי כאשר **מספר הנוסעים לא יעלה על 8 למעט הנהג.**

על פי תקנה 181(ב) אדם המחזיק רשיון נהיגה **בדרגה C1** רשאי לנהוג באוטובוס זעיר פרטי אם מספר הנוסעים אינו עולה על 11 ובלבד שאת רשיונו קיבל לפני ינואר 2007. (עיין סע' 9 שענינו הוראת המעבר בתקנות התעבורה (תיקון מס' 3) התשס"ה -2005 (תיקון) , התשס"ז - 2007).

על פי עובדות כתב האישום הנאשם נהג ברכב שמספרו 7795036 המהווה אוטובוס זעיר פרטי.

באוטובוס היו עשרה נוסעים.

לנאשם רשיון נהיגה לדרגה C החל מ 11.12.14 .

תקנה 82 העוסקת ברישיון לדרגה C מפנה בסעיף קטן (1) לתקנה 181 ואילו בסעיף קטן (2) מתייחסת למשקל המותר ברכב מנועי מסחרי וברכב עבודה אך לא למספר הנוסעים באוטובוס זעיר פרטי.

מכאן שאין ברישיון בדרגה C כדי להועיל לנאשם במקרה דנן ואנו חוזרים להוראת תקנה 181(2) המפנה להוראת תקנה 180 (א)(1) המגבילה את משקל הרכב ל 3500 ק"ג ומספר הנוסעים ל 8 .

תקנה 183 א קובעת כי הנוהג באוטובוס זעיר חייב ברישיון מדרגה **D2** ואף הוא מפנה לתקנה 180 .

בסעיף 189 קבועים סייגים למתן רישיונות מסוימים ובהתייחס לרישיון נהיגה לאוטובוס זעיר פרטי נקבע בסעיף הנ"ל סעיף קטן (ט) כדלקמן:

189 (ט) לא יינתן רישיון נהיגה לפי תקנה 183 א אלא אם כן היה המבקש בעל היתר לפי תקנה 7 (ב) לתקנות התעבורה (תיקון מס' 2), התש"ס-2000 או התקיימו בו כל אלה:

(1) הוא תושב ישראל ומלאו לו 18 שנים;

(2) **היה בעל רישיון נהיגה לפי תקנה 180 במשך שנתיים לפחות;**

(3) לא התקיים בו האמור בתקנה 15ב;

(4) המציא אישור רפואי כאמור בסימן ג' לפרק השני בחלק ג', מהמכון הרפואי לבטיחות בדרכים, על התאמתו מבחינה רפואית לנהוג ברכב ציבורי מסוג אוטובוס זעיר;

עמוד 3

(5) **עבר קורסים שאישרה רשות הרישוי**, על פי תכנית שאישרה, להכשרת נהגי רכב ציבורי מסוג אוטובוס זעיר, ובין השאר במתן עזרה ראשונה רפואית, כיבוי שריפות, הסעת ילדים ונהיגה נכונה בקורס האמור בתקנה 549(ב), **עמד בהצלחה במבחנים** בסיום הקורסים האמורים **וקיבל תעודה או אישור על כך**.

ס' 2)

לסיכום:

כעולה מכתב האישום מועד הנהיגה 22.12.15.

רישיון הנהיגה שהוצג לבית המשפט ע"י ב"כ הנאשם הינו מיום 11.12.14 .

הנאשם אינו נכנס לקבוצת בעלי הרישיון מלפני 2007 טרם נכנסה התקינה האירופאית לתוקף

ולכן אינו יכול להסתמך על רישיון מדרגה C1 .

דרגה C אינה מסייעת לנאשם כשעסקין בנהיגה באוטובוס זעיר פרטי.

לנאשם אין רישיון לדרגה **D2** ואף אין לו הקריטריונים הנדרשים לרישיון זה שנקבעו בסעיף 189 לתקנות התעבורה (אין לו ותק מתאים, ולא הוצג אישור כי עבר בהצלחה קורס מתאים).

התוצאה איפוא כי לנאשם אין הגנה לגופו של ענין.

העונש אשר נגזר תואם את העבירה ואף נוטה לקולא.

אין עיוות דין.

אין הצדקה לביטול פסק הדין שניתן בהעדר.

לאור האמור לעיל הבקשה לביטול פסק הדין נדחית .

בנסיבות המפורטות בבקשה חסד נעשה עם הנאשם שלא מושתות הוצאות לטובת אוצר המדינה.

המזכירות תעביר לצדדים העתק ההחלטה.

ניתנה היום, כ"ח שבט תשע"ו, 07 פברואר 2016, בהעדר הצדדים.

